

M A R I E.

(Een verhaal uit Béarn.)

DOOR

R. P R A K K E N.

Zij diende, toen ik haar leerde kennen, in een van de meest bezochte familie-hotels te Pau. Doch van al de talrijke gasten, die daar een deel van den winter doorbrachten of er des zomers eenige dagen vertoefden op hun doortocht naar de hooger gelegen badplaatsen in de Pyreneeën, was er zeker nog nooit één op de gedachte gekomen, dat die eenvoudige dienstbode eene geschiedenis zou hebben. Zij ging altijd stil haars weegs, was steeds vlug bij de hand en hinderde toch nooit door hare tegenwoordigheid, en haar werk verrichtte ze zoo bescheiden, dat velen hare diensten aannamen haast zonder haar persoon op te merken. Waarlijk, men zou haar eer voor eene automatische machine gehouden hebben, dan voor de heldin van een verhaal. En toch had ze wellicht meer doorleefd, meer gevoeld en meer geleden dan de meeste voorname dames, die ze dag aan dag op hare wenken bediende. Door een toeval raakte ik met hare geschiedenis bekend, die ik wil trachten zoo getrouw mogelijk mede te deelen.

Het is reeds vele jaren geleden, wat ik vertellen ga, ofschoon Marie het zich nog herinnert als ware het pas gisteren gebeurd. Hare ouders waren nog in leven en zij woonde bij hen in. Hunne eenvoudige woning lag beneden in het dal der Gave naar den kant van Bizanos. 't Was daar heerlijk wonen: men zag er de gansche rij van trotsche hotels op den rand van de hoogte, meestal flikkerend in den zonneschijn, en dikwijls zweefden 's middags de tonen der muziek van de „Place Royale” over naar het stille dal, maar de krioelende menigte der badgasten en hun ratelende rijtuigen kwamen er niet de rust verstoren; op stille avonden daarentegen hoorde men er het eentonig bruisen der rusteloos voortjellende Gave.

Hunne woning onderscheidde zich van de andere huizen uit de buurt door de zindelijkheid en de orde, die er heerschten. Voor haar trouwen had Mariës moeder in de stad gediend bij vreemdelingen, die ver uit het noorden kwamen, uit Holland, en daar had men haar reinheid en netheid geleerd en op haar beurt had zij hare dochter van kindsbeen af daaraan gewend. Zoo kwam het, dat Marie zich duchtig weerde op uren, dat vele andere vrouwen reeds voor de huizen neerzaten, de eeuwige breikous in de handen, om onder een schijn van ijver, luiheid en babbelsucht te verbergen. Levendig van natuur, was bezigheid eene behoefte voor haar en hield ze van drukte en beweging.